СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК XCIV. Ч. 4. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 8-го СІЧНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JANUARY 8, 1987 No. 4. VOL. XCIV.

В ЧИКАҐО ВІДБУВСЯ СЕМІНАР ПРО ТИСЯЧОЛІТТЯ

Чикаґо (Н.Н.). — У четвер і п'ятницю 10-11-го грудня 1986 р., відбувся в Чикаґо за участю 25 осіб закритий семінар для українських католицьких журналістів і працівників радіомовлення, присвячений Ювілею Тисячоліття Хрищення. Семінар скликано з ініціятиви Центрального Ювілейного Комітету Української Католицької Церкви і за благословенням її ієрархії. Господарем цієї ділової наради-зустрічі був Владика Іннокентій Лотоцький та Епархіяльний Ювілейний Комітет, очолений митрофорним протоєреєм Маріяном Бутринським. Заступлені були католицькі газети і журнали з Канади і Америки: „Поступ", „Наша мета", „Світло", „Америка", „Шлях", „Нова зоря", „Сівач", „Голос", „Церковний вісник", та радіопрограми: Вінніпеґ (також єдина українська програма телебачення), Чикаґо (дві програми) і Дітройт. Крім цього, мали своїх представників чотири епархіяльні ювілейні комітети в ЗСА і два в Канаді, і як обсерватор був тут голова Громадського Ювілейного Комітету в Чикаґо. Також були ще пресутніми чотири представники подорожніх аґенцій, які займатимуться подорожніми програмами в час ювілейних прощ в 1988 році.

Владика Іннокентій Лотоцький відкрив нараду-семінар у катедральній залі св. Маколая словом про завдання преси в обличчі цього неповторного релігійного і національного ювілею. Координатор семінару проф. Василь Маркусь (Чикаґо) з'ясував ціль цієї зустрічі, представив програму, характер і методу праці цього семінару. Присутні згодом вислухали звітну доповідь Владики Михаїла Гринчишина, генераль-

(Закінчення на стор. 3)

П. Бюкенен виступить на святі державности в Чикаґо

П. Бюкенен

Чикаґо (Л.К.). — Українська громада цієї метрополії готується тут до врочистих та величавих святкувань пропам'ятних роковин державности та соборности що в'яжуться з історичними датами 22-го січня 1918 та 1919 років.

Святочний бенкет, що його підготовляє з тієї нагоди Іллинойський Відділ УККА, відбудеться в неділю, 25-го січня ц.р., в залях готелю Шератон Інтернешенел біля летовища О'Гер, при вулиці Менгайм на північ від Гігинс.

Бенкет пічнеться о год. 2-ій по полудні (коктейл о год. 1-ій). На бенкеті виступить із святочним словом асистент президента Роналда Реґена і директор інформації Патрик Бюкенен, відомий українській громаді із свого прихильного ставлення до українських справ. На бенкеті П. Бюкенен буде нагороджений відзначенням як Муж Року.

В мистецькій програмі на бенкеті виступлять відома концертова піяністка Юліяна Осінчук та Стефан Шкафаровський, бас, член чикаґської Ліричної опери.

В сам день історичних дат, тобто в четвер, 22-го січня, перед собором свв. Володимира і Ольги, о год. 12-ій полудня, відбудеться традиційне піднесення національних прапорів, а о год. 7-ій вечора того дня, в тому ж соборі, буде відправлений Соборний Молебень в намірення українського народу.

Президент надіслав Конґресові проєкт бюджету

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен надіслав Конґресові проєкт федерального бюджету на 1986 фінансовий рік, який починається 1-го жовтня 1987 року.

Це перший бюджет, в якому передбачені видатки понад трильйон долярів — 1.02 трильйона. Передбачається одержання в державну скарбницю 916,6 більйона долярів. Таким чином, Президент іде на дефіцит у розмірі 107 більйонів долярів. Але ознайомившись з проєктом бюджету, його критики в Конґресі прийшли до висновку, що дефіцит буде вищим від заплянованого на 50-60 більйонів долярів.

Поверхове ознайомлення з проєктом показує, що в бюджеті на 1988 рік запропоновано зменшення фінансування багатьох внутрішніх програм — студентські позики, допомога фармерам, видатки на громадський транспорт тощо. Передбачається збільшення видатків на оборону — на 3 відсотки в порівнянні з нинішнім фінансовим роком.

Проєкт передбачає, що приблизно третина грошей надійде в державну скарбницю як податки від приватних осіб. Передбачається також продаж деяких державних компаній, в тому числі залізничної компанії Амтрак, копалин нафти, земельних ділянок.

Проєкт не передбачає збільшення податків, хоч на цьому настоюють законодавці-демократи, які вважають, що дефіцит у бюджеті можна ліквідувати двома способами: підвищити податки і зменшити видатки на оборону.

Сенатор-демократ Лотон Чайлс, який в новому складі Сенату очолить бюджетну комісію, висловився проти продажу приватним особам державних компаній, але за збільшення податків.

Згідно з проєктом бюджетів на найближчі п'ять років, у 1992 фінансовому році надходження в державну скарбницю повинні перевершити видатки. Однак нині тяжко сказати, наскільки реальними є ці прогнози.

КАРДИНАЛ ДЖ. О'КОННОР ЗАКІНЧИВ ВІЗИТУ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

Єрусалим, Ізраїль. — Кардинал Римо-Католицької Церкви, архиєпископ великої нюйоркської архидієцезії Джан О'Коннор закінчив свою дев'ятиденну візиту на Близькому Сході, а зокрема в Йорданії й Ізраїлі, яка викликала чимало контроверсій в ізраїльських політичних колах у зв'язку з його заявами у справі палестинських втікачів і відмови зустрічатися формально з ізраїльськими державними мужами і відлетів з міжнародного летовища ім. Бен Ґуріона до Риму.

Не зважаючи на критику ізраїльської преси й інших засобів масової інформації, а також світового жидівства, його заяв і висловів симпатій для палестинців, кардинал вважав за відповідне ще й ще раз підкреслити потребу розв'язки палестинської проблеми без якої він не уявляє собі миру на Близькому Сході. „Вони не мають жадних прав, жадних документів, куска землі, яку вони могли б вважати своєю, їм навіть забороняють називатися палестинським народом і знущаються над ними в нечуваний у XX столітті спосіб" — заявив кардинал Дж. О'Коннор кореспондентам на летовищі перед самим виїздом до Апостольської Столиці, де він має намір зустрінутись з Папою Іваном Павлом II й іншими ватиканськими високими чинниками та позвітувати їм про свої спостереження на Близькому Сході.

Представник Ватикану, бо таким його називають у церковних колах, відмітив, що тепер він має кращу уяву про відносини палестинців з ізраїльтянами і більше орієнтується у відносинах на Близькому Сході і стосунках між поодинокими арабськими країнами. Від часу його зацікавлення проблемами Близького Сходу, кардинала О'Коннора вважають свого роду знавцем цих проблем і тому не дивно, що він вже вдруге відвідує цю частину світу.

На думку політичних спостерігачів кардинал Дж. О'Коннор підніс при кінці своїх відвідин в Єрусалимі одну з найважливіших проблем, якої досі ніхто формально не підносив, а саме, що американці, а також ін[illegible] демократичні держави св[illegible] свідомо, чи несвідомо, пра[illegible]доподібно під впливом засобів масової інформації, трактують помилково усіх палестинців терористами і асоціюють палестинський нарід з Палестинською Визвольною Організацією лідером якої, як відомо, є Ясір Арафат.

У політичних колах взагалі подивляють політичну здібність нюйоркського кардинала, який вміє вийти з усіх важких ситуацій і маневрувати так, щоб не пошкодити Церкві в першу чергу і політичним відносинам між країнами. Він зумів притишити усі контроверсії і заяви ватиканських чинників і помимо упереджень, зустрінувся з президентом Ізраїля Хаїмом Герцоґом і міністром закордонних справ Шімоном Пересом, назвавши ці зустрічі „приватними розмовами".

В загальному спостерігачі оцінюють позитивно поїздку кардинала Дж. О'Коннора, яка, на думку речників Організації Об'єднаних Націй, значно допоможе наблизити розв'язку палестинської проблеми.

РІЗДВО ХРИСТОВЕ

З уваги на свято Різдва Христового за старим календарем у середу, 7-го січня, це число „Свободи" друкується з датою 8-го січня 1987 року. У середу Головна Канцелярія УНСоюзу і В-во „Свобода" будуть закриті, а наступне число „Свободи" друкуватиметься у четвер з датою п'ятниці, 9-го січня ц.р.

Емерит став меценатом Фундації УВУ

Вінніпеґ, Ман. — Доцінюючи потреби української науки, зокрема потреби Українського Вільного Університету та його студентства, Степан Каралаш з Вінніпеґу, робітник на емеритурі, зложив на Канадську Фундацію УВУ 2,000 дол. і тим самим став одним з її меценатів.

Канадська Фундація УВУ має за собою біля 10 років праці. Вона допомагає з пожертвуваних фондів студентам окремими стипендіями чи одноразовими допомогами, які виїжджають до цього університету на студії українiстики. Кожний, хто платить тисячу долярів стає меценатом цієї корисної установи. Посвідки Фундації УВУ визнані канадським урядом і пожертвовану суму можна відтягнути від податку.

В останньому часі фундаторами цієї установи стали: Михайло Деделюк, І. Мазуренко, д-р Н. Педан Попіль, д-р Борислав Н. Білаш, Інститут Дослідів Волині, д-р Петро Романишин, Андрій Яців, Михайло Янчура, читальня „Просвіта" у Вінніпеґу.

Згідно з канадським законом, стипендії й допомоги уділяться студентам тільки з відсотків з пожертвованих грошей. Здепоновані пожертви зберігаються у Фундації УВУ як ненарушений капітал, який призначений до дальшого опроцентування.

УОКЦентр влаштовує Щедрий вечір

Філядельфія. — Вже кілька років УОКЦентр влаштовує традиційний Щедрий вечір. Цього року Щедрий вечір відбудеться в неділю, 11-го січня, о годині 3-ій по полудні.

Імпрезовий комітет УОКЦентру докладає всіх зусиль щоб цей вечір був традиційний і приємний. Крім традиційних страв, які будуть подані гостям, відбудеться концерт колядок і щедрівок. Колядки виконуватиме хор церкви Благовіщення під диригентурою Ігоря Кушніра і ансамблю бандуристів „Гомін Степів".

Вийшла книжка про українців в Канаді

Торонто. — Богдан Кордан і д-р Любомир Луцюк, співробітник Катедри Українознавчих Студій при Торонтонському університеті, були відзначені на авторському вечорі з нагоди появи їхньої книжки „Делікатне й важке питання: Документи до історії українців Канади 1899-1962".

Вечір відбувся в мистецькій ґалерії „Трипілля", де авторів представив відомий довголітній канадсько-український діяч, а тепер президент онтарійської Ради багатокультурности й громадянства, адвокат Святослав Фроляк.

Адв. С. Фроляк поґратулював Б. Корданові та д-рові Луцюкові за їх докладну й кропітку працю над гослідами багатьох канадських архівних матеріялів при підготові їхньої збірки документів. С. Фроляк відмітив, що це „делікатне й важке питання", відноситься до справи „української політичної незалежности". „Сама тільки згадка про це питання, без того, щоб шукати для нього розв'язки", сказав Фроляк, „показалася занадто невигідною для чергових канадських урядів".

З другої сторони, після прочитання цих документів, відмітив С. Фроляк, його вразив той „благальний тон", що його вживали багато українсько-канадських груп, ставлячи себе в позицію не громадян, але прохачів. В заключенні він сказав, що все залежить від українсько-канадського суспільства, чи такі молоді науковці, як Б. Кордан і Л. Луцюк, будуть мати змогу провадити наукові досліди та публікувати наукові книжки. Від українсько-канадського суспільства залежить, чи ті фальшиві уявлення про українські справи можна буде направити й спростувати при помочі наукових дослідів та публікацій.

Книжку в ціні 15 дол. можна набути у видавництві: The Limestone Press, P.O. Box 1604, Kingston, Ont. K7L 5C8, Canada.

У СВІТІ

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБ'ЄДНАНИХ Націй оголосила 1987 рік Роком допомоги бездомним. У зв'язку з цим ООН накрутив фільм про бездомних, в який включені і кадри, накручені в З'єднаних Стейтах. Однак на вимогу місії ЗСА при ООН американські сцени з фільму вилучені. Газета „Ню Йорк Таймс" повідомила, що для фільму знімалися епізоди про діяльність двох американських організацій, які допомагають бездомним. Проти включення американських кадрів до фільму виступили також консервативні організації, вважаючи, що цей фільм є наклепом на країну, бо частина бездомних ЗСА хоче жити під відкритим небом, хоч їм дають можливість мати дах над головою. Асистент генерального секретаря ООН Ясусі Акасі сказав, що побажання місії ЗСА при ООН буде прийнято до уваги.

РЕЧНИК ФРАНЦУЗЬКОГО уряду повідомив, що воєнні літаки Лівії знову збомбили декілька місцевостей і військових об'єктів в південній частині Чаду, яку Франція, згідно з окремим договором, обіцяла боронити перед зовнішніми нападами. Алейн Жаппе, речник уряду заявив, що Франція застановляється тепер над відповідною протиакцією, метою якої було б допомогти Чадові відбити напасливі акції Лівії і забезпечити Чад перед інфільтрацією зі зовні. Представник уряду не сказав однак, які саме акції уряду будуть застосовані. Лівія бомбить чадську територію літаками совєтського виробу МІҐ—23. Після останнього бомблення Франція погрозила лівійському диктаторові полковникові Муаммарові Каддафі, що вона застосує відплатні акції.

АМЕРИКАНСЬКА ЕЛЕКТРОНІЧНА індустрія, не маючи змоги більше конкурувати з такою ж продукцією Японії, почала відставати скорими темпами, викликаючи затурбованість Уряду ЗСА. Тоді, коли деякі спеціялісти в ділянці економіки застановлялися чи американська технологічна індустрія витримає конкуренцію з Японією, група спеціялістів сиґналізує, що американська індустрія вже загубила свою провідну ролю в деяких технологічних ділянках. Урядова комісія має намір перевірити тепер цю справу і позвітувати президентові Роналдові Реґенові, як виглядає тепер фактичний стан на цьому відтинку. Американські індустріялісти і автомобільні компанії нарікають на бездіяльність Уряду в цій ділянці. Закордонні товари, кинені на американський ринок по значно дешевшій ціні, не мають вже сьогодні конкуренції.

КОРАЗОН АКІНО, президент Філіппін, стає чимраз більше популярною особою серед своїх земляків. Тоді, коли зараз після виборів прихильники колишнього президента Фердінанда Маркоса не давали їй змоги виступити в багатьох місцевостях, то тепер, пізнавши її ближче, а головно перестудіювавши її політику і тактику, самі почали запрошувати її виступити в їхніх місцевостях. Як відомо, К. Акіно роз'їжджає тепер по більших скупченнях і пропаґує нову конституцію, яка повинна бути прийнята загальним плебісцитом населення 2-го лютого цього року. Колишній міністер оборони в уряді К. Акіно Хуан Понсе Енріле також розпочав свою кампанію, виступаючи проти нової конституції, яка, на його думку, забезпечує за Акіно форму диктаторства. Крім того він продовжує заступати думку, що К. Акіно „людина слабої волі, мало познайомлена з міжнародною політикою і є загрозою для Філіппін". В загальному однак популярність Акіно зростає, хоче цього опозиція, чи ні.

КИТАЙСЬКІ СТУДЕНТИ продовжують домагатися введення демократичної форми правління різними способами. Не маючи змоги далі продовжувати масові демонстрації на вулицях Пекіну, Шангаю й інших великих міст Китайської Народної Республіки, студенти потайки розліплюють афіші і летючки на стінах університетських будинків, у яких вони закликають некоронованого китайського лідера Денґ Шіаопінґа дати їм відповідь на їхні вимоги і стати по стороні більшости. Закордонні кореспонденти завважили принаймні чотири такі афіші великого формату на університеті в Пекіні і відкритий лист студентів до Шіаопінґа. Очевидно, поліція і працівники державної служби безпеки здирають зі стін нелеґальні афіші і летючки та погрожують арештами тих, які займаються цим ділом. Зерно боротьби за демократію вже впало на відповідний ґрунт, кажуть політичні спостерігачі, тому в майбутньому треба очікувати „жнив".

В АМЕРИЦІ

СПЕЦІЯЛІСТИ З РЕКЛЯМИ завжди вважали, що чоловічий голос викликає більше довір'я, ніж жіночий. Тому в З'єднаних Стейтах Америки понад 90 відсотків телевізійної реклями порошків до прання і понад 80 відсотків косметики озвучують мужчини. Однак проведене серед глядачів опитування показало помилковість такого погляду: дві третини віддають перевагу жіночим голосам. Одна телевізійна глядачка висловилася так: „Мужчини, можливо, визнаються в техніці, але в побутовій хемії і косметиці вони повні профани!".

ПОЧИНАЮЧИ З ВІВТІРКА, 6-го січня, екскурсія на Статую Свободи перестала бути безплатною. Тепер за відвідини слід платити один долар. Так вирішило федеральне управління крайовими парками. Рішення про плату за відвідання Статуї Свободи було прийнято, щоб покрити 15-мільйонову позику, яку федеральний Уряд дав управлінню на реконструкцію Статуї. Підвищиться плата з 50 центів до одного доляра і за відвідання дому-музею Теодора Рузвельта на Лонг Айленді.

ЗАСТУПНИК ДЕРЖАВНОГО секретаря ЗСА Джан Вайтгед повідомив репортерів, що в минулому році кількість терористичних нападів у Західній Европі значно зменшилася. Вважають, що це мало місце до деякої міри завдяки налету американських літаків на Лівію в квітні минулого року. Однак в цілому кількість терористичних нападів у 1986 році була приблизно такою ж, як і в 1985 році — біля 800. За даними американської розвідки, за перші дев'ять місяців минулого року в результаті терористичних нападів загинуло 447 осіб. За такий же період 1985 року від рук терористів загинуло 620 осіб. За словами Дж. Вайтгеда, торік було попереджено 120 терористичних нападів. Однак вважають, що в майбутньому попередження терористичних акцій буде справою більш складною, бо викриття секретних операцій Білого Дому з Іраном ускладнить співпрацю західніх держав у боротьбі з тероризмом.

СПІКЕР ПАЛАТИ Репрезентатів Томас О'Нілл заявив в інтерв'ю для однієї з бостонських телевізійних станцій, що губернатор стейту Ню Йорк Маріо Квомо „представляє застарілу філософію Демократичної партії", давши тим самим зрозуміти, що він є проти висунення М. Квомо кандидатом на пост президента. Т. О'Нілл назвав також нюйоркського губернатора „одиночкою". На політичній мові це означає, що Квомо не може працювати в контакті зі своїми співпрацівниками. На думку О'Нілла, Демократична партія потребує більш консервативного кандидата, ніж Квомо, тому демократи повинні висунути кандидатом на пост президента політика, який „не буде боротися з капіталізмом і бизнесами". Більші шанси бути номінованим конвентом Демократичної партії на думку спікера має Гері Гарт, який залишив Сенат, щоб зосередити свої зусилля на боротьбі за Білий Дім.

ЛЕЩАТАРСЬКИЙ ТАБІР МАВ РЕКОРДОВЕ ЧИСЛО УЧАСНИКІВ

Учасники лещатарського табору.

Ґленс Фоллс, Н. Й. (Яро Біґун). — В днях 25-го — 31-го грудня відбувся тут лещатарський табір, що його щороку влаштовує для пластового юнацтва Ватага „Бурлаків". Табір, який використовує з'їзди гори Вест Мавнтен, був найчисленнішим в 33-річній історії цих таборів, останні дев'ять з яких відбулися саме в цьому районі. Учасників табору було 188, а разом з постійними й тимчасовими членами Булави й адміністрації, загальна кількість таборовиків перевищувала 230.

Юнацтво з'їхалось з цілої Америки — більшість з великих міст східнього побережжя до Чикаґо, але були також дві юначки з Каліфорнії, один юнак з Ріно, Невада, та один з Торонто. Команду очолював ст. пл. Андрій Яців з Торонто, а адміністрацію — пл. сен. Юрій Ференцевич з Джерзі Сиτі.

П'ятиденна програма табору включала по дві лекції лещатарства щодня під час цілоденного перебування на горі, як також розвагові зайняття ввечорі — вечірки, ігри, конкурси. Останнього дня таборовики мали нагоду продемонструвати те, що навчились під час тижня в кінцевих слаломських перегонах.

Першунами в трьох жіночих групах були: Марта Левицька з Філядельфії, Мотря Макаревич із Сан Матео, Каліф. і Христя Ратич з Едісон, Н. Дж.

В чоловічих з'їздах перемогли Костик Воєвідка з Ріно, та брати Марко і Роман Якубовичі, із Скенектеді, Н. Й. Таборовики також мали змогу здати пластові іспити вмілости з лещатарства, і 35 з них підвищили свій рівень вмілости в трьох ступенях.

Табір включав також два важливі, неспортові конкурси — української красномовности і обрання „сніжинки" та „снігового діда". Змагання красномовности випробовує не тільки володіння українською мовою учасників але й бистрість ума в підготові змістовної бесіди на несподівану тему.

Юнак Олесь Геврик з Філядельфії використав гумор і сатиру щоб здобути перше місце своєю розповіддю про стару бабцю-іміґрантку в Америці.

Яринка Ференцевич з Джерзі Сиτі, натомість, мусіла навернути молоду публіку на серйозну тему про плекання приятельських зв'язків, щоб здобути першу нагороду серед юначок. Їхня нагорода: половина вплати за лещатарський табір наступного року. Другі і треті місця в конкурсі здобули: Гю Рейні з Ню Йорку і Тарас Ференцевич — брат Яринки — серед юнаків, Мотря Федорів з Аллентавну, Па. і Лада Яв-

(Закінчення на стор. 3)

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.
Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Тріюмф техніки і відваги

Над світом все ще висить, наче меч Дамокля, потенціяльна можливість вибуху третьої світової війни, як логічний вислід все ще незупинених перегонів у зброєнні двох суперпотуг. У різних країнах ґльобу панує політичний заколот. Раз-у-раз новими актами терору пригадує себе міжнародний тероризм. Поліційна хроніка в усіх країнах, але особливо в Америці приносить щоденно факти страхітливого здичіння. Від тижнів суспільно-політична атмосфера в Америці затруєна все ще нерозгаданою, але прикрою аферою засекреченого продажу зброї Америці Іранові. Від місяців метрополія світу Ню Йорку переживає скандал за скандалом корупцію міської адміністрації. На телевізії показують жахливі сцени голодової катастрофи в Африці. І попри все те знаходяться одиниці, які стоять вище всіх отих лих і думають виключно тільки про поступ духа, про нові винаходи і про власну місію доконати чин, який — без їхньої скромної свідомости — запише їх прізвище на незатерті сторінки історії.

У вівторок, 23-го грудня ц. р., о год. 11 5 хвилин перед полуднем приземлився на військовому летовищі в Едвардсі у Каліфорнії у присутності коло 40,000 глядачів літак „Вояджер" („Подорожник"), що ним дві особи, 48-річний Дік Рутен і 34-річна Джіна Єґер облетіли земний ґльоб довжиною 25,012 миль на протязі дев'яти днів, ні разу ніде не зупинившись та ні разу не бравши подорозі пального. Літак, що ним летіли, сконструював брат вищеназваного пілота Барт Рутен коштом одного мільйона долярів. Але світлина того літака подобає радше на дитячу іграшку, як чудо техніки, яким вперше двоє летунів побили рекорд лету довкола світу без зупинки, без додаткового пального. Обоє летуни були свідомі, що наражають своє здоров'я і життя і переживали страшні хвилини, коли їхній літак, що летів із швидкістю 115.8 миль на годину, влітав у смугу сильного вітру або безповітряної діри. Проте вони висіли цілі, здорові, всміхнені і запитані, чи зважились би на повторення такої „авантюри" — відповіли без вагання „так".

Таких одиниць нема багато у світі, в якому роїться вже від муравлища коло 4-ох більйонів осіб. Тих двох героїв лету не є винахідниками і небагато людей знає, що винахідником літака були брати Райти у 1903 році. Зате лет „Діскавера" прирівнюють до лету Чарлза Ліндберґа, який у 1927 році сам один переборов 3,600 миль між Ню Йорком і Парижем і здобув славу, нка спричинилась до його особистої трагедії, бо до схоплення і вбивства його малого синка. „Можливо, що продуценти літаків використають досвід „Діскавера" для удосконалювання подібних машин, які, — летючи на дуже далекі віддалі — не потребуватимуть доповнювання свого пального у повітрі, під час лету, чи на етапах приземлювання спеціяльно для тієї цілі. Але тепер і в майбутньому, з історичної перспективи, лет отих двоїх осіб пілотів оцінюватимуть не з погляду якоїсь практичної користи, а власне як подивугідний доказ особистої відваги та відданости вищій місії, яку прагне людський дух. Їх справедливо називають у пресі національними героями, такими, яким був Ліндберґ. Такі одиниці відзначаються такою духовою структурою, яка каже їм не цікавитися ворожнечою між народами і людьми, не цікавитися темною сторінкою людської вдачі, в якій зроджуються злочинні інстинкти і штовхають до страхітливих вбивств, — це одиниці, які здіймаються високо понад людську пересічність і є творцями історії. Коли хтось, хто не знає справжньої Америки, твердить, що Америка є країною цивілізації а не культури, чи — іншими словами — країною матерії, а не духа — то такі події, як ось лет „Діскавера" з одним мужчиною і одною жінкою, що впродовж дев'яти днів думали тільки про те, щоби доказати, що людина сильної волі і великого фахового значення може перебороти всі перешкоди, такі факти доказують, що в Америці є таки безупинне змагання до чогось вищого, кращого, до виявлювання вартости духа, а не тільки матерії.

Дня 28-го січня 1984 року сім осіб згинули, коли в кілька хвилин, як тільки могутня ракета вистрелила в космос повітряний корабль „Челенджер", стався у тому кораблі вибух і на очах тисячів осіб, що приглядалися тій події, всі ті астронавти згинули. Це просто „закон", що в поході духа бувають і катастрофи. Це нормальне явища, що на шляху до поступу бувають жертви. Їх рівноважать і винагороджують такі події, як ось тріюмф Діка Рутена і Джіни Єґер, які увійшли в історію поступу людського духа.

Степан Женецький

НАТО — ПОГАНИЙ СОЮЗНИК АМЕРИКИ

В останніх часах в Америці проходить жвава дискусія про некорисність для американців із Північно Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) та голосне домагання, щоб американські війська вийшли з Европи, нехай вона сама дбає про свою оборону. Американські часописи пишуть, що відколи заснували цей Союз, ще не було таких гострих виступів проти нього в Америці, як рівно ж, не було ще таких протиевропейських настроїв американців від Другої світової війни, як вони появляються тепер.

А причиною того є природний відрух американців проти нещодавніх поступовань американських европейських союзників: Італії, яка випустила лівійського терориста, Махоммеда Аббаса після випадку на кораблі Акіллє Лявро, та Франції, яка не дала дозволу на переліт над її територією американським літакам, які летіли до Лівії, щоб її покарати за акти тероризму.

Европейці, — твердять американці, — ставлять нас просто в упокорююче положення: щоб ми просили їх, аби вони ласкаво дозволили нам боронити їх нашими ракетами Першінґ, але нашу оборонну висадку у Ґренаді, та знищення там московсько-комуністичної бази, яка мала стати другою Кубою за нашим плечима, вони прийняли ворожо і гостро засудили Америку.

Така поведінка европейських союзників оцінюється в очах американців, як їхнє намагання не дражнити Совєтського Союзу і його підвладних, в цьому випадку бородатого Кастра, а це значить позицію, яка може сильно послабити оборону Америки проти Совєтського Союзу.

Нещодавно на книгарських полицях Америки появилася книжка під багатомовним заголовком „НАТО послаблює Захід", авторства Мелвина Кравса, який є дослідником в Інституті Гувера та професором економічних наук в Нюйоркському університеті. В цій книжці цей американський автор пише, що треба, щоб Америка відтягнула всі свої війська з Европи, то може це примусить европейців порозумнішати і заховуватися супроти Америки, як слід добрим союзникам. Бо так, як справа мається тепер, пише Кравс, то Америка платить непропорційно високу пайку витрат на НАТО, а має в ньому непропорційно малий голос. А це призводить до того, що з одної сторони, це сприяє до зросту протиамериканських настроїв в Европі, а з другої сторони, це штовхає европейців до поступок нашим ворогам. І тільки радикальна converted переорганізація плянів західньої оборони, зможе цьому запобігти.

А це правда, що Америка платить величезну суму грошей на вдержування НАТО: 134 більйони долярів вклала тільки в 1986 році, що становить біля 40 відсотків цілого американського військового бюджету. Автор цілком слушно, на нашу думку пише, що американські видатки на оборону Европи після Другої світової війни уможливили европейцям відбудувати і розбудувати їхню економію, яка тепер успішно конкурує з американською. Уже час поставити питання, чому Америка витрачає більше на оборону Европи, як самі европейці?

Автор книжки, Мелвин Кравс, витратив багато часу у своїй дослідницькій праці і дійшов до висновку, що видавання державних грошей на суспільну допомогу (велфер), спричиняє всякі суспільні лиха. В своїй книжці він доказує, що т. зв. „дарова їзда" (значить усе, що одержується даром — СЖ), а зокрема атомова парасоля (атомова оборона), що її дає Америка для Европи, підриває охоту американських европейських союзників платити за їхню власну конвенційну (неатомову), оборону.

Це загальновідома істина суспільної допомоги (велферу), що дарова допомога підриває в людині почуття самооборони. У випадку НАТО, — пише Кравс, — більйони, що їх европейці ощаджують, коли американці платять за оборону Европи, допомагають їм видавати велетенські суми на суспільно-допомогові цілі (велфер). А це виглядає, що ми забезпечуємо їм їдження масла, а також гарматами для їхньої оборони!

У Західній Европі справи маються так, що чим більше в котрійсь із держав — наших союзників розвинена суспільна допомога (велфер), то тим слабша є там економіка, що спричиняє збільшування конкуренції між суспільно-допомоговими видатками і видатками на оборону. А це призводить до надії на американську атомову парасолю-оборону, що, знову, в свою чергу, наближає небезпеку атомового конфлікту. А тому, що вдержування регулярної армії, значно дорожче від атомової, і на це західньоевропейські союзники не хочуть погодитися.

(Закінчення на стор. 4)

Роман Кухар

З нашої церковно-музичної скарбниці

Мирон М. Федорів, „Церковні співи". На три однородні голоси (жіночі або чоловічі). Із серії видань з підготовного періоду для відзначення тисячоліття Хрищення Руси-України, 988-1988. Авторове вступне слово, його ж текстовий і нотний запис. Видання СС Василіянок, Філядельфія, 1986, 105 ст.

Буває, що за великою кількістю різнородних публікаційних появ останнього часу на нашому видавничому ринку тут і там проходить незавваженим і доволі унікальне видання, що може мати й далекосягле значення. От взяти б до уваги тільки що виданий збірник „Церковні співи", що появився заходами Сестер Василіянок. Вихід цього твору треба завдячувати праці над ним проф. Мирона М. Федорова, автора, впорядника й технічного виконавця видання, широковідомого музиколога, зокрема своїми вокально-церковними композиціями і ґрунтовними знаннями української церковної музики.

Заголовок збірника „Церковні співи" не дає повного уявлення про його багатосторонній зміст, тут бо включено, поруч принагідних пісень, дві Служби Божі, специфічні пісні Різдвяного і Воскресного циклів, частини до Заупокійної Служби Божої, сім коляд, цикл Марійських та інших богослужбових пісень — справжню скарбницю нашої традиційної церковно-обрядової музики.

Ми хотіли б підкреслити особливе значення того роду музично-церковної літератури. Назверх можна б думати, що вона призначена виключно для цілей богослужебного, церковно-хорового вжитку. Насправді ж обмежувати користування цим збірником до обрядової відправи тут не обов'язкове, бо й багатьом членам парохіяльної спільноти буде цінно зберегти кращі зразки музичного супроводу до церковних відправ, а навіть суцільний прохід Богослужб (тут приведено дві Служби Божі в Ф-дур), чи деяких прославлених частин їх, що стали вже клясичними у Різдвяному або Воскресному періодах. Такі музичні перлини, як „Ангел сповіщав", чи „Плотію" вважаються вершковими точками обряду в богослужбовій відправі й вони чарують своєю надхненністю й мелодійністю. Серед менших творів поміщено у збірнику й популярну американську колядку „Ноель" в авторовому перекладі. Тут знайдемо теж тексти духовних віршів Теодора Курпіти й І. Недільського та переклади зі старослов'янської мови Богдана Стефанишина, В. Лімниченка, С. Зореслава, ітд., як і власні композиції М. Федорова, Ом. Радзикевича й інших авторів.

До замітної частини збірника належить збірка Марійських пісень, що зазнали особливого поширення завдяки Сестрам Василіянкам, які прославили їх своїм, сповненим присвяти й чару, виконанням. „Церковні співи", що підносять духа до висот Всевишнього й зігрівають душу теплими споминами з далекого минулого в батьківщині, належать до тієї літератури, що її хотілося б мати при собі особливо за умов чужинецького осамітнення.

На окрему увагу заслуговує гарне технічне оформлення тексту й нотного запису твору в авторському виконанні.

Андрій Бук

ЕКОНОМІЧНИЙ ОГЛЯД ЗА МИНУЛИЙ РІК

I.

Економічні показники за листопад виказують, що повільний господарчо-економічний ріст країни і в дальшому коливається. Деякі сектори економіки незначно збільшуються, більшість спадає, а деякі не міняються.

Загальна народна продукція за листопад зросла до 1.2 відсотка, найбільше від двох років, безробіття вже третій місяць не міняється (7 відс.), в Канаді 9.4 відсотка, інфляція 3.6 відсотка, найбільша за останні три квартали, через вищі ціни на харчі. Дохід корпорацій зріс на 5.5 відсотка, найбільше за останні три роки, інвентурні запаси зросли на 0.6 відс., найбільше за останні два роки, що може вплинути на зменшення продукції і ще більше сповільнити ріст економіки, бизнесова продаж сильно впала на 1.6 відсотка, найбільше від шести місяців, фабричні замовлення зменшилися на 3.6 відсотка — найбільше за останніх сім місяців, головно: машинобудівництво, транспорт і оборона країни (на оборону видатковано цього року 900 мільйонів дол.), фабричне виробництво збільшилося на 1.8 відсотка, що вплине на дальше зменшення торговельного дефіциту, індустрійна продукція зросла 0.6 відс., найбільше за сім місяців, гуртові ціни зросли 0.8 відсотка (річно 2.5 відс.), ціни на харчі зросли 0.5 відс. (в жовтні 3 відсотки), дрібна продаж зросла 0.5 відсотка (в жовтні впала на 5.2 відс.), продаж авт впала на 7 відс., особисті доходи зросли на 0.3 відс., головно середньої кляси, будова нових домів впала на 2.2 відс., сьомий місяць підряд з уваги на високі ціни на доми зараз найнижчі за 8 останніх місяців, достава грошей Центральним банком задовільна — 1,06 більйона дол., доляр дальше паде на вартості. Спад на вартості доляра у відношенні до валют інших країн збільшує експорт продуктів країни і зменшує торговельний дефіцит, який за попередні чотири місяці зменшився на 40 більйонів дол. а в листопаді несподівано збільшився на 11.2 біл. дол. через імпорт з Японії. У нафтовій індустрії ціни на нафтові продукти в загальному не зростають, що може потривати довший час. Конференція ОПЕК-у — 13 держав продуцентів нафти в Женеві (шоста з черги того року) по двох тижнях договорились зменшити продукцію до 15 міл. барилок денно і піднести ціну до 18 дол. за барилку. Ірак не погодився. Як буде рішення виглядати покаже наступний рік. Деякі держави-члени ОПЕК-у в критичному економічному положенні через низькі ціни і слабий збут ропи: інші мають великі запаси нафти (Савдійська Арабія), бо імпортери не потребують — і заготовили великі резерви палива по дешевій ціні. Савдійська Арабія вже два роки не сплачує більйонові борги американським банкам. Деякі держави-консументи вживають за останні роки на 30 відсотків бензини й оливи менше через малі авта, або інші роди енергії. Американські власники малих автомобілів через низькі ціни на бензину заощадили останнього року 26 мільйонів дол. Виглядає, що будучність пливкого золота (бензини-нафти-оливи) захитана і піде слідами чорного золота (вугілля). Сільсько-господарський сектор не поправляється. Ціни на головні фармерські продукти далі спадають за виїмком на ярину, молоко, яйця — вперше від червня зросли. Доходи фармерів в порівнянні до інших країн — менші. Експорт продуктів катастрофально меншає — усього 16 відсотків продукції — найменший за останніх дев'ять років (раніше експортовано 60 відсотків). Департамент рільництва розробляє нову програму для фармерів відносно кредитів і збільшення субсидій. З новим роком цей департамент впроваджує компюторську систему для фармерів. Торговельний обмін з СССР крахує. Згідно з п'ятирічним торговельним договором, який вигас того року, Совєтський Союз мав закупити на 2.4 більйона дол. продуктів, а купив всього на 440 мільйонів дол., мовляв добрий врожай 210 мільйонів тонн збіжжя, а в дійсності купує деінде дешевше. Також Китайська Народна Республіка, Індія, Савдійська Арабія і Сирія більше не купують через кращий врожай, деякі з них надвишку експортують. Тепер у Вашінґтоні ідуть переговори відносно нового торговельного договору. СССР сьогодні у великих фінансових і економічних клопотах. Через надмірні видатки на зброєння, пропаганду, шпигунство (20 відс. державного бюджету) великий брак речей першої потреби. Алькоголь, корупція і розклад моралі нищить продукцію і колективні господарства. Через брак твердої валюти і низькі ціни на нафту Совєтський Союз останнього року втратив поверх 8.5 більйона долярів, одним словом економіка тріщить. Останніми часами західні економісти і світова преса повідомляють, що в СССР назрівають економічні і фінансові зміни на взір свого сусіда і учня з півдня Китайської Народної Республіки, який скоріше опам'ятався і зірвав з доктриною Маркса — Мао Зедонґа. Висвітлення тих змін вимагає окремої статті.

У сталевій індустрії застій. Страйк Ю.С. Стіл (22,000 робітників в дев'ятьох стейтах) триває вже 145 днів, найдовше в історії страйків. В автомобільній індустрії стан не міняється. Далі є спад продажу авт. Всі автові компанії зменшують продукцію. Дженерал Моторс, що затруднює 800,000 робітників у ЗСА і за кордоном, далі звільняє робітників, 3,500 робітників посилає на вакації, а по новому році звільнить 5,000 в Мишиґен і Теннесі стейтах. Форд і Крайслер зменшив ціни на авта на 3.9 відс. (300 дол.). Японія у наступному році будує в стейті Індіяна, коштом 500 міл. долярів ще одну фабрику (шосту з черги) авт і буде продукувати 120,000 авт річно. Південна Корея доставила того року 180 тисяч автомобілів. У Лондоні три держави: Великобританія, ЗСА і Японія влаштували конкуренційну виставку найкращих моделів і найдешевших мотоциклів.

Закінчення буде.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩЕ ПРО НАШИХ ПРОФЕСІОНАЛІСТІВ

Як звичайно, з великим зацікавленням та приємністю читаємо допис д-ра Павла Пундія про ще одне осягнення молодого українського професіоналіста д-ра Лева Мурського. („Свобода" з 12-го листопада 1986 року). Такі дописи часто появляються на сторінках нашого щоденника, де ділимось з читачами радісними вістками про осяги молодшого покоління.

У цьому самому числі „Свободи" рівнож читаємо листа до редакції українського професіоналіста, архітекта Юрія Савицького. У листі влучно порушує молодий український архітект питання підтримки українським громадянством та українськими установами тих самих молодих професіоналістів, якими так часто гордимось на сторінках нашої преси.

Рівно ж у цьому числі читаємо заклик української харитативної установи ЗУАДК про потрібну і необхідну моральну та фінансову підтримку цієї гідної організації.

Передумавши ці три дописи, важко передбачити чи уявити собі, як довго і чи взагалі молоді українські професіоналісти зможуть втішатися своїми важко здобутими осягами. Приходить на думку рівно ж питання: чи українське суспільство в майбутньому зможе дальше гордитись осягами тих молодих професіоналістів, коли це саме суспільство та українські установи не все готові підтримати ті нові професійні сили, якими часто гордимося у пресі? Цікаво на кого наші мистецькі, суспільні, харитативні й інші установи зможуть полягати в майбутності, коли самі не вважають за відповідне допомогти дальшому професійному ростові наших людей?

Дуже часто читаємо та слухаємо заклики українських установ, підприємств, товариств, спрямовані до „молодшого професійного покоління". У цих закликах

(Закінчення на стор. 4)

Слава Дрималик-Шевчик

ДАРУНОК

I.

Вони якраз скінчили вечеряти, коли в сінях хати зчинилася метушня. Голоси на мить затихали, то знову підіймалися угору; хвилину залягла мовчанка, а тоді виразним підвищеним тоном твердий голос голосподаря і начебто слабкий, дитячий відгук, аж вкінці суміш увірвалася гострим настирливим дзвінком. Осип здивовано глянув на Марту із-над стирти розкинених газетних листків:

— До нас? В таку пору? Чекай — підвівся із вигідного старого крісла, — піду, погляну. Хто б це міг бути?.

Бо і справді пора була зовсім не до відвідин. Грудневий підвечір уже темнів морозною синявою нічного неба, північний вітер змагався, гудів у віконних щілинах, то знову кружляв угору круговійною спіралею і припадав, втишений на мить, на ще безсніжні вулиці міста. Марта уважно надслухувала довгу хвилину, але крім збільшеного гомону (Осипів низький підбасок) нічого не розуміла.

— Хіба піду сама, подивлюся... — вкінці рішила нерадо, бо дошкульний холод повз долиною кімнат від напіврозкритих входових дверей. Сходи вдолину були півтемні, лиш роз'яснені ліхтарнею, що навпроти вулиці, служила за світло (господар уже місяць обіцявся направити настінну лямпу), і Марта, обережно держачись стіни, почала приспішувати ходу, бо гамір, не то ще не стишувався, але ріс, наростав у справжню гнівну колотнечу. Малі входові сіни були такі тісні, що зразу в півтіні годі було щось побачити, хтось вовтузився з кимось, хтось намагався протиснутись крізь напіввідкриті двері, чиїсь руки цупко трималися дерев'яних рам, лиш розлючений господарів голос різко підіймався угору:

— Геть звідсіля! Жеброта! — Викинути з хати!

У цьому моменті чиєсь невелике, тендітне тіло рвонулося вперед із сплетеної метушні і всією силою припало до Марти у розпачливих обіймах напружених малих рук.

— Допоможіть! Рятуйте мене! Пані, я вас прошу! Благаю!

Рвався посеред плачу високий дитячий голос і Марта відрухово пригорнула до себе дрібну закутану постать. Тепер уже виразніше бачила ясний светер Осипа, який розгублено стояв біля дверей і бліде, рудовусе лице господаря, який гнівно намагався її переконати:

— „Ви її викиньте! Бог зна, хто вона, може злодій? Або шукає наркотиків? Їх тут повно вештається. І нагло. Геть! Пішла!

Мабуть цей образливий, мов до собаки оклик, (Марта і до Рекса ніколи так не говорила!) вирішив справу і вона, тісно обнявши невелике створіння, повернулася сходами угору.

— Осипе, замкни двері! — кинула поза себе, і щойно стукіт закритих дверей загорнув їх у спокійну і безпечну пристань хати. Кухня була тепла і привітна; кремові стіни в обрамуванні ясного горіхового дерева, низька настільна лямпа кидала теплий круг світла на ще заставлений тарілками стіл. І щойно тепер вони обидвоє могли ближче приглянутися дивній гості. Молода жінка, ні, вона радше була схожа на дівчину — підлітка, стояла несміливо біля порога. Сіра, піднищена зимова нагортка, тісно підв'язана пояском ледве сягала вище колін, полотняні штани були всунені у ґумові чоботи і мали б хоронити від зимна, велика-завелика як на таку дрібноту чорна волічкова шапка закривала не лиш малу голову, але майже половину блідого, худощавого лиця.

— Сідайте, роздягніться! Я зараз подам щось гаряче!

Раптом Марта спам'яталася перебиваючи клопітливу мовчанку і взялася відгрівати вечерю. Осип вештався хвилину по кухні, двічі відкрив холодильник, по надумі, напився води, пошукав за невідлучною цигаркою, яку саме держав у пальцях і, вибачившись, з полегшою, схоронився до спальні, де вже чекала на нього так непотрібно перервана щоденна, вечірня лектура.

Марта налила гарячої юшки в тарілку і присіла біля стола. Дівчина їла поволі, не поспішаючи, ламала хліб на дрібні куски і мачаючи його в гарячій юшці уважно ковтала. Вкінці зупинилася, поклала ложку біля недоїдженої страви, повернула голову в сторону Марти і просто глянула на неї. Усе, що Марта зразу спостерегла, були лиш — очі, великі, темноволоґі, під тяжкими, в густій затіні вій повіками, а над ними дві смуги стрілистих, мов розкинених у леті ластів'їних брів. Смугляве, подовгасле обличчя і ніжні, в сумному півусміху уста здавалися Марті ніби знайомі і щось давнє, зовсім призабуте, заворушилося хвилину на поверхні її свідомости і згасло.

— Неможливо! — упімнула себе. „Я ж цю дівчину вперше бачу! Звичайна якась асоціяція думок або просто перевтомлена уява. Бо — і готування до свят... Біль у нозі, що ледве втишився, і стільки вулиць сьогодні переміряла... (Осипові — лікар заборонив їздити їхнім старим автом). З чорної радіової скриньки неслися чисті звуки „Прийдіте і поклонімся Господеві"..., Марта так задумалася, що щойно тепер почула, що дівчина щось говорила, — тихо, так тихо, мов би боялася власних слів:

— Прошу, говоріть голосніше! — і допитливо глянула на неї. Дрібні, тонкі пальці сильно затиснулися у перехресті рук, глибокий віддих — і впали рівні, виразні слова:

— Прошу... благаю вас. Допоможіть мені! Я вже була всюди, — і звільнені слова посипалися щораз то швидше покотом.

Закінчення буде.

Листопадове свято в Бразилії

Виступає український катедральний хор під дириґентурою Левка Давибіди.

Довгими роками у Бразилії не влаштовувалося майже ніяких українських державних свят. Десь колись були деякі виїмки. Аж завдяки новопризначеному Представництву ДЦ УНР відновилася національна діяльність, а головно за попертям Владики Єфрема В. Кривого, Епарха Української Католицької Церкви в Бразилії.

Листопадове свято відзначувалося вже дуже давно. А цього року аж три українські установи відзначували Листпадове Свято. Влаштовано два свята в Курітибі і одно в Прудентополі.

Заходами Представництва ДЦ УНР і Українського Релігійно-Культурного Центру „Полтава", 1-го листопада 1986 року в приміщенні цього Центру відбулася величава Академія. Ще перед Академією в українській католицькій катедрі св. Івана Хрестителя була відслужена Служба Божа, з прапорами бразилійським і українським, а відтак Панахида за погиблих за волю України. Службу Божу і Панахиду відслужив о. Йосафат Ґавдида, парох українського собору. На Панахиді отець Ґавдида виголосив патріотичну доповідь і своїми словами зворушив всіх присутніх до глибини душі.

По службі Божій і Панахиді, яка тривала від 7-ої до 8-ої години, всі присутні прибули до просторого приміщення Центру „Полтава", біля катедри. Простора заля, в якій можна примістити коло двох тисяч осіб, не була переповнена, тому що публіка поділилася, бо подібна Академія відбулася також того самого дня і години в Хліборобсько-Освітнім Союзі.

По відгранні гимнів, бразилійського і українського, о. Иосафат Ґавдида, з огляду на неприсутність Владики Єфрема через його обов'язки поза Курітибою, відкрив свято гарними і змістовними словами.

Опісля д-р Михайло Рубінець, голова Представництва ДЦ УНР, виголосив українською мовою патріотичну промову. Відтак Корнелій Шмулик, секретар Представництва, виголосив подібну промову португальською мовою.

Після промов виступив мішаний катедральний хор під керівництвом маестра Лева Давибіди. Цей хор недавно зорганізований, і це був його перший виступ такого роду, пописався так чудово, немов би він вже мав багато років існування. Хор відспівав три пісні: „Ой, у лузі червона калина", „Ой, та зажурились", і „Вперед, вперед!" Потім оркестра Центру „Полтава", під керівництвом маестра Петра Кучми, відіграла в'язанку стрілецьких пісень. Відтак Режіна Шпак-Рубінець, при інсценізації з участю Фолкльорної Групи Центру „Полтава" — хореографія д-ра М. Рубінця, продеклямувала поезію „Спіть, хлопці, спіть", з таким глибоким чуттям, що зворушила публіку до сліз.

Молодий юнак Павло Ногас, над виготовленою могилою, відчитав португальською мовою поезію про Чорнобиль, яку в червні в місті Сао Паульо написав проф. Альдо Онесті. Це була несподіванка для публіки, яку ця поезія засмутила. Це також було під час інсценізації, опрацьованої д-ром М. Рубінцем. Після цього виступив уже відомий Український Вокальний Ансамбль під керівництвом маестра Івана Вовка, диреккоркою якого є Р. Шпак-Рубінець, культурно-освітня референтка Представництва ДЦ УНР. Учасники: сопрана Вера Ка Фернандез, Юлія Лахман і Андрея Кутянська; альти — Р. Шпак-Рубінець, Текля Стружак і Андрея Кучма; тенор — Павло Андрій Лещинський; бас Володимир Ґалат.

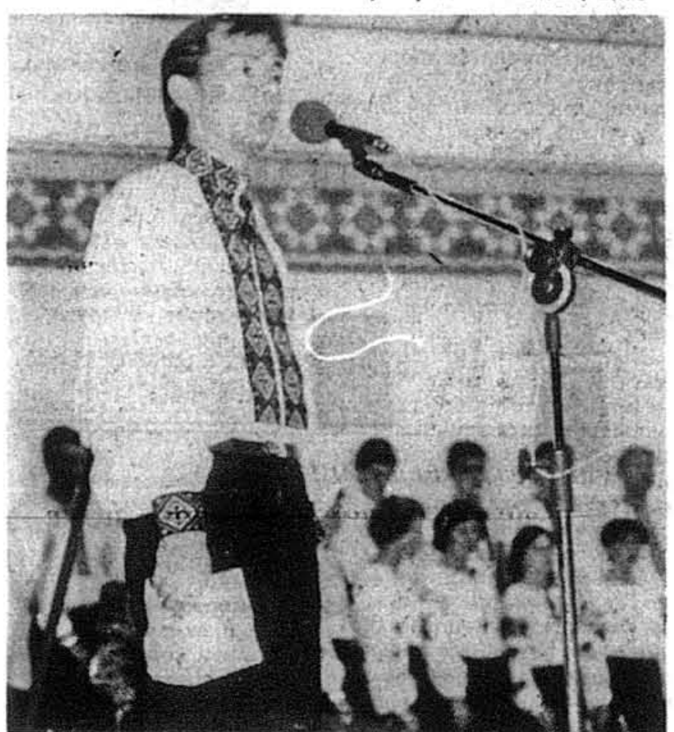
Вокальний Ансамбль, як і на всіх попередніх своїх виступах, чудово виконав кілька пісень: „Коли ви вмирали, вам дзвони не грали", „Лелеченьки, „Як славний наш Господь в Сіоні" (португальський переклад І. Вовка), і „Гуде вітер". Пібліка нагородила його довгими і гучними оплесками. Після цього знову мішаний катедральний хор проспівав зворушливу пісню „Молитва за Україну", сл. о. А. Труха, ЧСВВ, муз. М. Федорова.

Закрив свято д-р М. Рубінець, подякувавши всім учасникам і тим, які спричинилися до звеличання Листопадової Академії, як і численній публіці за участь.

Наступного дня, в неділю, в українській католицькій церкві Різдва Божої Матери відбулася в 9-ій год. урочиста Служба Божа і панахида, яку відслужив о. Діткун. Обабіч труни, символізуючи тих, що загинули в боях за волю України (труну виготовив о. Діткун), молодь в національних строях тримала прапори бразилійський і український. Майже цілу Службу Божу і панахиду фільмувало телевізійне русло 12, і ввечорі цього дня та опівночі передавали на своїх програмах.

Дуже прихильно відгукнулася на ці святкування також місцева бразилійська преса, що сталося завдяки заходам Корнелія Шмулика, секретаря Представництва ДЦ УНР, (це торкається також і телевізії). Бразилійська преса зазначила: „Український народ далі бореться і вірить в новий подібний день — 1-го Листопада".

Д-р Михайло Рубінець

Під час Листопадового свята виголошує промову Корнелій Шмулик, секретар Представництва ДЦ УНР в екзилі.

В Чикаґо...

(Закінчення зі стор. 1)

ного секретаря Центрального Ювілейного Комітету УКЦеркви з Парижу, в якому він представив широку пророблену працю, проблеми релігійної обнови та різні практичні питання діяльности Комітету. Проф. Омелян Пріцак (Кеймбрідж) говорив про наукові пляни з приводу Тисячоліття, зокрема про Гарвардський проєкт — видання корпусу української досекулярної літератури та про міжнародну наукову конференцію в квітні 1988 року в Равенні, Італія. На підставі цих доповідей розгорнулася дискусія, у якій доповідачі могли поширити порушені ними питання, а учасники — висловили різні свої зауваги й суґестії.

На пообідній сесії виступав ще раз Владика Гринчишин, представляючи календарець ювілейних святкувань по епархіях і в загальному маштабі на 1987 і 1988 роки. Він звернув увагу на головні українські католицькі святкування в Римі в червні і липні 1988 року, як також на загальногромадські в столицях окремих країн, у яких католики візьмуть участь разом з іншими українськими християнами. Другу доповідь на цій сесії виголосив член Епархіяльного комітету в Чикаґо д-р Роман Смик на тему меморабілій Ювілею (філятелістичні видання, медалі, стрічки, конверти, відзнаки тощо), які вже видано, які заплановано та як їх розповсюджувати. На цю тему доповідач помістив обширний звіт з ілюстративним матеріялом у ч. 3 „Вістей з Центрального Комітету", які щойно появилися. Про документацію святкувань присутні тільки обмінялися думками, бо передбачений доповідач, архівар Центрального Комітету д-р Осип Кравченюк, не міг прибути на цей семінар.

Після дискусії і перерви представники трьох подорожніх аґенцій представили свої пляни туристичних маршрутів і прощ до Західньої Европи (Рим, Люрд), до Константинополя і Святої Землі. Вони роздали широку документацію і реклямні матеріяли до запляновних поїздок, виявляючи готовість співпрацювати з ювілейними комітетами. Заступлені були аґенції „ЛМ" з Монтреалю (Іванка Паска), „Сковп" з Нюарку (Марійка Гельбіґ) та бюро Ковбаснюка в Ню Йорку (Варка Бачинська).

Увечорі першого дня нарад відбулася святочна вечеря в українському ресторані Ґаланс, що її уфундувала місцева федеральна кредитівка „Самопоміч". Були присутніми також гості: від православних українців о. д-р Орест Кулик, голова Православного Деканального комітету, та о. Степан Женчух, настоятель катедрального храму Князя Володимира , як також пастор місцевої баптистської церкви і голова Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Об'єднання Олексій Гарбузюк. Були представлені обидві громадські централі — відділ УККА через свого голову д-р Мирослава Харкевича, який на вступі привітав учасників семінару, та відділ Українсько-Американської Координаційної Ради (інж. Олекса Коновал), члени дирекції „Самопомочі" та президії Громадського Ювілейного Комітету.

Після вечері присутні вислухали з увагою слово Владики Гринчишина, що подав під розважання кілька глибоких думок про „новохрищення" українського народу і його духову обнову з приводу Тисячоліття. Директор „Самопомочі" і голова місцевого Громадського Ювілейного Комітету висловив радість з цієї ділової зустрічі і закликав усіх до всенародного відзначення ювілею. Йому, як спонзорові цього вечора, дякував Владика Іннокентій. При цьому варто зазначити, що прицерковні організації катедри і собору св. Володимира і Ольги (сестрицтва) гостили учасників сніданками й обідами.

Наступний день, 11-го грудня, розпочався Соборною Літурґією в соборі св. Володимира і Ольги в сослуженні духовенства та Владики Михаїла. В час третьої сесії в авдиторії цього ж собору присутні вислухали зреферовані думки Митрополита Максима Германюка (який через недугу не міг прибути особисто) на тему взаємин між православними і католиками,та ювілейні відзначення. Виступ Митрополита реферував о. митрат Семен Їжик (Вінніпеґ , представивши дотеперішні заходи і труднощі щодо спільних релігійних святкувань. Як виглядає досі, відбудуться лиш спільні молебні в час крайових чи всенародних святкувань (з нагоди Конґресу СКВУ), на що обидві сторони годяться, очевидно, з участю українських протестантів. В дискусії виявлено, що існують можливості на місцях ширшого міжконфесійного святкування, і до цього представники різних віроісповідань будуть змагати. Зокрема стверджено, що в Европі для цього існують кращі умови, ніж у Північній Америці, бо там українська нечисельна громада бажає спільно заманіфестувати свою єдність і згуртованість.

Доповідь на тему „Міленійні святкування в СССР та на Україні і наше ставлення" виголосив проф. Мирослав Лабунька (Філядельфія), який у другій частині свого слова подав також додаткові інформації щодо ювілейних плянів українських наукових установ. Знову ж дискутанти розглянули ще різні інші можливості, поділилися досвідом та висунули цікаві пропозиції. Окремо порушено питання про нашу зовнішню інформацію та про завдання і проблеми католицької преси і журналістів на цьому відтинку.

В час пообідньої сесії було також подано деякі інформації та висловлено цінні думки до завдань української католицької преси, про що співдоповідали о. митрат С. Їжик та о. д-р Орест Купранець (Торонто). На тему радіомовлення були представлені експозе о. митрата М. Бутринського (Чикаґо та записані на плівці думки о. д-р Романа Даниляка (Торонто). Знову жива дискусія доповнила ці виступи, після чого координатор семінару В. Маркусь підсумував вислід цього першого журналістичного семінару. Учасники семінару спонтанно висловили бажання відбути ще подібну зустріч на протязі 1987 року, щоб тоді оцінити свої досягнення та ще визначити завдання до кінця ювілейного року. Від українських засобів інформації і від їх працівників, а насамперед преси, багато залежить, у якому напрямі підуть наші заходи та якими будуть висліди тих багатьох шляхетних зусиль, що їх виявляє ціла наша укрїнська громада, а зокрема її католицька частина.

Лещетарський...

(Закінчення зі стор. 1)

на з Ессекс Фоллс, Н. Дж., серед юначок.

В конкурсі індивідуальної популярности, Лесю Голубець з Парма Гайтс, Огайо, обрано „сніжинкою" табору, а єдиного учасника-канадця, Адріяна Левицького з Торонто, обрано „сніговим дідом".

Склад команди табору включав: Тарас Ковч, з Клівленду, бунчужний, Ксеня Зєлик, з Ню Йорку, писар та кошові Марко Годованець з Акрону, Огайо, Данило Яців з Торонто, Орися Гриців з Філядельфії, і Арета Підвербецька із Скенектеді. Д-р Юрій Сай з Монтклер, Н. Д.ж подавав лікарську опіку.

Юнаки й юначки вибрали „Небезпечні закрути" за назву табору.

УАКРада в Чикаґо вшанувала С. Петлюру

Шістдесятиріччя смерти Головного Отамана Симона Петлюри УАКРада в Чикаґо відзначила академією та збіркою грошей на розбудову бібліотеки його імени в Парижі. Програмку академії прикрашувала цитата, завжди актуальна, з праці Симона Петлюри: „Справа здобуття української держави — це справа цілої української нації, а не якоїсь кляси її, чи партії, — от через що порозуміння, согласованість усіх чинників громадських і співпраця їх є умовою, без додержання якої ми ніколи своєї мети державної не досягнемо". Святочну доповідь прочитав визначний громадський, релігійний та політичний діяч д-р Анатолій Лисий з Міннеаполісу. В мистецькій частині виступила група бандуристів ОДУМ-у: Мотя і Павло Пошиваники та Анатолій Островський з трьома піснями та чоловічий хор „Сурма" під дириґентурою Романа Андрушка в фортепіяновому супроводі Наді Савин. Декляматор Дмитро Грушецький прочитав уривок з поеми „Симон Петлюра" Василя Онуфрієнка.

Грою на трубці членом СУМ-у, представники комбатантів та молоді з своїми прапорами на сцені, вдекорованій мисткинею Ярославою Кучма, вшанували головного Отамана С. Петлюру та всіх українських вояків, що боролися за волю України.

З ініціятиви й заходами УАКРади в Чикаґо проведено збірку на окремі листи та під церквами на розбудову бібліотеки С. Петлюри в Парижі. Збірка дала 2,838 долярів. Збірку під церквами свв. Володимира і Ольги, св. Миколая, св. Йосипа, св. Володимира, св. Андрія, св. Софії, св. Покрови та свв. Петра й Павла та на окремі листи провели такі особи: Катерина Черняк, Іванна та Остап Гарасовські, Орися і Юрій Яримович, Ольга Лехнюк, Євгенія Бяла, Марія Гром'як, Даркевич, Євгенія Петришин, Ірина Крайник, Віктор Семітко, Зіновія Литвинишин, Марія Ріпецька, Ілля Місюрак, Калина, Марина і Орина Грушецькі, Степан Чупейда, одумівки Мотя Пошиваник і Олександра Косогор, Павло Турула, Петро Трой з сестрою, Ореста Фединяк та Ярослав Струтинський, який був відповідальний за проведення збірки, як культурно-освітній референт управи УАКРади.

„Інформаційний бюлетень" ч. 49 української бібліотеки імени Симона Петлюри в Парижі подає перелік всіх жертводавців та зібраної суми в Чикаґо та околицях.

Впродовж багатьох місяців 1986 року в касі „Самопоміч" у виставкових стендах були виставлені медалі, жетони, конверти, стрічки та інші речі з збірки Ореста Городинського, присвячені С. Петлюрі та десять книжок, праці про Симона Петлюру, які містять статті, листи, документи та подають життєвий шлях цього великого сина українського народу.

ОКО

КОНЦЕРТ КОЛЯДОК В БЛУМІНҐДЕЙЛ

Блумінґдейл, Ілл. — Хор української православної церкви св. Андрія під дириґентурою д-ра В. Трухлого влаштовує концерт колядок який відбудеться в неділю, 11-го січня 1987 року, о год. 1-ій по полудні, тут в церкві при 300 Іст Армі Трейл вул. Гостинний виступ матимуть хори із собору свв. Володимира й Ольги, „Прометей" і жіночий хор під дириґентурою мґр Наді Савин.

НЕ СЕРБ, А ХОРВАТ

У редакційній статті п.н. „Фермент серед комуністів Югославії" („Свобода" з 20-го грудня 1986 року) слід справити, що Тіто був хорватом, а Драга Михайлович — сербом. — Ред.

У ПЕРШУ СУМНУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
мого Найдорожчого і Невіджалуваного
ЧОЛОВІКА І БАТЬКА

св. п. інж.

ВАСИЛЯ МОРОЗА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

у понеділок, 27-го січня 1987 року

у Люрді, Франція, в церкві Успення Пресвятої Богородиці;
у Гамілтоні, Канада, в церкві св. Духа;
у Норт Порт, Флорида, ЗСА.

Про молитви просять:

дружина — ЗЕНОВІЯ
сини — АНДРІЙ
РОМАН
ПАВЛО

Ділимося сумною вісткою, що 7-го грудня 1986 року відійшов у Вічність в Еддісон, Ілл.
мій Найдорожчий МУЖ

бл. п.

ІВАН ГУЦУЛЯК

народжений 25-го травня 1909 р. в Буковині, Україна.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 10-го грудня 1986 року в церкві св. Андрія, а ПОХОРОН — 12-го грудня 1986 р. на українському православному цвинтарі св. Андрія Первозванного в Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:

дружина — СТЕФАНІЯ
з трьома доньками і сином
та дванадцятьма внуками
і трьома правнуками

У ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ (8-го січня 1984 р.)
нашого ніколи Невіджалуваного ЧОЛОВІКА, БАТЬКА І ДІДА

св. п. д-ра

АНТОНА ЖУКОВСЬКОГО

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в церкві св. Йосафата у Воррен, Миш.;
в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й.

Про молитви у цей день за вічний спокій душі Покійного Приятелів і Знайомих просять:

СВЯТОСЛАВА — дружина
БОГДАННА РЕНАТА ГОРОДИСЬКА — донька з чоловіком д-ром ОРЕСТОМ
СОНЯ, МИРОН І НІЛЯ — внуки
МИРОН — брат в Австралії
Ближча і дальша Родина

Ділимося болючою і сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в п'ятницю, 2-го січня 1987 р. з волі Всевишнього, на 46-му році життя, несподівано відійшов від нас у Вічність

наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БАТЬКО, СИН І БРАТ

бл. п.

ВОЛОДАР ЮРІЙ СТЕФАНИШИН

пластун-виховник і член „Чоти Крилатих", довголітній член хору „Думка", член КЛК, активний громадський діяч, колишній член кількох українських танцювальних і театральних груп.

ПАРАСТАС відбудеться в п'ятницю, 9-го січня 1987 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Насевичів у Філядельфії, Па., при 109 Tabor Rd.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ в суботу, 10-го січня 1987 р., о год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві Благовіщення в Melrose Park, Pa., а опісля на український цвинтар св. Марії у Факс Чейс.

В глибокому смутку залишені:

дружина — ЯРОСЛАВА з дітьми АНДРІЄМ І ХРИСТЕЮ
мама — МАРУСЯ
брат — ІГОР з дружиною МАРІЙКОЮ і дітьми ЛЕСЕЮ І ТАНЕЮ
сестра — ДЗВІНКА ШВЕД з мужем РОМАНОМ і сином РОМЧИКОМ
тесті — ВОЛОДИМИР І ЄВГЕНІЯ ШПИРКИ
сестрінка — ЛІДА ЦЯПКА з мужем ОРЕСТОМ і дітьми МАРКОМ І МУСЕЮ
Ближча і дальша Родина в Америці, Канаді й Україні

Замість квітів на могилу Покійного просимо складати пожертви на фонд Оборони Івана Дем'янюка. John Demianiuk Defense Fund, P.O. Box 92819, Cleveland, Ohio 44192 та Український Освітньо-Культурний Центер у Філядельфії.

Імпреза в майже порожній залі

На світлині (зліва) Василь Сидоренко, А. Буйняк, Іван Боднарчук (ОПЛДМ), Л. Савидчук, Л. Шанта, М. Глібович, У. Плавущак, Леся Шанта і Тоня Горохович.

Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді ім. Леоніда Глібова (ОПЛДМ) влаштувало скромну, нерозголошену імпрезу в Інституті св. Володимира, щоб дати можливість молодим талантам виявити свої здібности перед ґенерацією, яка при кожній нагоді запитує: „А де ж наша молодь?". На жаль, з цієї допитливої, затурбованої ґенерації мало хто прийшов, так що навіть не було кому випити каву і поїсти тістечка, що їх придбали члени ОПЛДМ. А програма, хоч не перейшла брам мистецької вічности, проте мала чар фантазії, що тривав на протязі кількох годин і допоміг прожити приємно багато, багато днів потім.

Учасники—самі студенти з одним і більше університетськими титулами, на які ніхто не звертає уваги, і тих студентів далі називають по імені і кличуть „ти", та часто заставляють роздавати летючки і продавати програмки, ніби вони ще малі діти!

В вищезгаданій імпрезі вони не трималися формули українського підходу до мистецтва (ніхто не танцював гопака і не підскакував під стелю з розкроком, не вітав присутніх колачем з пекарні „Фючер" і сіллю, не співав арій із „Запорожця за Дунаєм", не виголошував традиційних поверховностей), але щиро, спонтанно, з роззброюючою безпосередністю кожний учасник демонстрував перед зібраними (гурточок батьків і приятелів) індивідуальний оптімум своїх мистецьких умінь. Всіх виконавців—шість.

Людмила Шанта: талановита, з музичною освітою бандуристка (вчилася у п-і Валі Родак). Має ступінь „БіЕй" (гонорс) з Торонтонського університету зі спеціялізаціями в ділянках мистецтва, історії мистецтва, практичного мальовання та англійської літератури. Тепер є на четвертому і останньому році студій мальовання в Онтарійському коледжі мистецтв. Була головою почесного товариства в Торонтонському університеті, є членом мистецького комітету при Гарт Гавзі Торонтонського університету, вчить на літніх таборах мальовання та рисовання, що їх спонзорує Норт Йорк Бюро парків і розваг, закінчила студії японського стилю мальовання („Суні-е").

На Вечір молодих талантів приготовила виставку своїх найновіших картин (пастельки й акварелі), мальовані в природі, а не з фотографій чи в студіо..

Леся Савидчук читала свої вірші. В них насвітлювала ситуації гуманно, з гнівом, з гумором, з журбою, з радістю. Це були наче міні-документи про формування людини, інтеліґентної, чутливої істоти. Леся є авторкою не тільки лірики, але багатьох гумористичних скетчів для ревій, в яких часто сама виступала. Перші творчі спроби Леся проявляла ще в юнацьких роках на гумористичних пластових вечорах т. зв. „Чортиках" у Вінніпеґу. Пізніше виступала з власним гумористичним репертуаром і в Вінніпеґу і в Торонто. Тепер працює над платівкою для дітей, на якій будуть записані її власні твори, пісні, вірші. Леся має вийняткове почуття гумору і дотепно знаходить оптимістичні розв'язки для старих проблем.

Марічка Глібович, студентка третього року музичного факультету в університеті Вестерн Онтаріо в Лондоні, де вчиться співу і методи навчання музики. Хоч її улюбленими піснями є клясичні твори, проте на Вечір молодих талантів приготовила популярні пісні українських канадських композиторів: Степана Гуміниловича і Богдана Весоловського („Квітують каштани", „Синії очі") тому, що 1986 рік є роком Канадської Музики. Марічка скромна, але вміє доходити до серця публіки. Її емоції контрольовані, але в її голосі відчувається пульсуючу життєрадісність. Марічці акомпаньювала на фортепіяні молоденька Адріяна Буйняк, виповняючи кожний момент часу багатими акордами.

Василь Сидоренко приготовив незвичайну цікаву точку. Він розказував про іновації в музиці в різних часах, порівнював стилі композиторів, ілюстрував свої слова на фортепіяні аналогічними уривками відповідних творів, розказував маловідомі факти з біографії мистців. Також грав свої власні композиції.

В. Сидоренко—бакаляр музикології (Торонтонський університет), закінчує маґістерку з музикології там же, спеціяльно досліджує музичну теорію і компонує. Написав багато творів для піяніно та інших інструментів і голосу. Є членом канадської Спілки композиторів і музичним критиком для газети „Гомін України".

Уляна Плавущак виявила прецизну емоційну динаміку, з'ясовуючи свої погляди про новий журнал „Термінус" та характеризуючи рецензії, що появилися після його публікації. Вона віддзеркалила кольор, світла, тіні, тіло, душу цього журналу і подала есенцію критиків, які не дають місця на еволюцію, тільки замикають свої погляди в коробки і не випускають їз звідтам на волю. „Термінус" був для Уляни засобом, щоб доказати, що погляди і переконання не повинні людину ув'язнювати.

У. Плавущак, студентка Торонтонського університету, працює над маґістеркою зі славістики з спеціялізацією в українській мові, є членом редакційної колеґії англомовної частини „Нового Шляху"—„Нові Перспективи", виконує переклади, редагує, пише статті, є довголітній член Крайової Управи МУНО Канади, член Президії УНО Канади, член Канадсько-Етнічного Клюбу Журналістів і Письменників.

Хоч Вечір молодих талантів не стягнув багато публіки, проте був ідеальним актом відпруги і об'єктивним дзеркалом процесів мистецького творення.

Віра Ке

НАТО...

Закінчення зі стор. 2.

Задля того для них є найкращим виходом з тієї ситуації, це військовий детант, замирення, тобто, „нехай так буде далі, як було досі". А військовий детант провадить у свою чергу до економічного детанту — свідоцтвом чого є достава совєтського природного газу до Західньої Европи.

Кравс радить, щоб, аби примусити европейців самим думати про їхню оборону, треба Америці, в додатку до поступового відтягнення своїх військ, віддати ключі, тобто орудування европейськими оборонними ракетами в руки самих европейців. Треба в першій мірі озброїти Німеччину, значить дати їм атомову зброю і весь найновіший оборонний виряд, не зважаючи на неминучий спротив Франції, це є логічний, необхідний крок. Це саме треба зробити з Японією, яка під сучасну пору є найбільшим оборонним „дармовим їздцем". Історичні обставини, які чинили такий крок неможливим зараз після Другої світової війни, вже більше не існують.

Правда, остерігає дехто з американських військовиків, що посилення оборони дорогою скріплення незалежности деяких союзників, має в собі також і злі сторінки. Метою порад Кравса є зміцнити наших союзників, але його арґументи, щоб відтягнути американські війська з Европи, допомагають американським ізоляціоністам, які хочуть, щоб американці „забарикадувались у фортеці Америка".

Найкращим способом, — пише один американський військовий знавець, — буде, якщо Америка унезалежнить свої рухи від НАТО. Американцям треба бути більше гнучкими. Америка буде вільнішою, коли буде творити двосторонні домовлення в поодиноких ситуаціях, і чинити односторонні акції, як наприклад, у Ґренаді. Не зважаючи на велике незадоволення, американські НАТО-союзники не здержали нас від акції. Це є американський Конґрес, який перешкоджає Америці дати відповідну допомогу протикомуністичним борцям в Нікараґуа.

Але великою проблемою з порадами Кравса є те, — пише інший американський військовий знавець, що ці його поради можуть вийти на шкоду того, чого він бажає — до дальшого послаблення Европи. Кравс вірить, що залишивши европейських союзників на власну волю, вони скріплять себе мілітарно та рішаться самі боронитися проти Совєтського Союзу. Але постає питання: чи схочуть вони самі боротися?

Відтягнення американських військ з Европи може мати великий деморалізаційний вплив на европейців, який може допровадити до ще більшого угодовства супроти Совєтського Союзу. М. Кравс каже, що якщо сила европейців є заслаба, щоб удержатися після відтягнення американських військ, то американська допомога Европі є і так безвартісною. Але це трохи нерозважне твердження, бо чи може Америка встоятися без вільної і розвиненої Західньої Европи?

Американські війська, — пише рецензент тієї цікавої книжки Кравса, Л. Шіфрен — напевно будуть відтягнені раніше, чи пізніше з Европи, і умови західньоевропейського оборонного союзу будуть переорганізовані. М. Кравс виявив багато розумних думок відносно відтягнення Америки з НАТО, які повинні спричинити жваву дискусію, як в Америці, так і в Европі. В його книжці є багато правди в аналізі европейських недомагань і їх не можна залишити необговореними.

З повищих голосів бачимо, що в Америці починають думати про оздоровлення нездорового оборонного союзу НАТО.

Ще про наших...

Закінчення зі стор. 2

стараємось викликати почування обов'язку молодшого покоління підтримувати морально і фінансово українські організації, установи та їхню працю. Прислухаємось частим бесідам визначних українських діячів, які критикують молодше покоління, що, буцім то, цурається своєї громади та занедбує підтримку своїх установ. На викладах у суботніх школах діти слухають споминів та викладів професорів: як то задля солідарности та для підтримки українських установ „у краю" українці бойкотували чужі підприємства та свідомо підтримували свої. Гордимось, що в тих часах під кличем „свій до свого по своє" українці з'єднувались та здобували успіхи.

Сьогодні молодше покоління, виховане та вивчене на поселеннях, щораз більше вибивається у своїх професійних ділянках. Щораз більш і більш професіоналістів українського походження осягає признання на крайових та міжнародних рівнях. Виглядає, що українська громада гордиться цими осягами на сторінках преси. Але чи та сама громада готова і надалі стати у допомозі своїм молодим, допомагаючи їм розвивати таланти та здобувати вищі осяги? Чи готова українська громада бодай дати рівнорядну нагоду українським професіоналістам ривалізувати з чужими колеґами? Чи може, бува не існує у нас українців свідоме чи підсвідоме почуття меншевартости і чи не вважаємо, що наші професійні сили, це другорядні спеціялісти?

Як слушно подав Ю. Савицький, виглядає, що український Музей приєднався до поважного числа інших українських установ, затруднивши не-українця для виконання поважного громадського проєкту.

Виглядає, що так як і Друга авеню у Ню Йорку (де Український Музей тепер приміщений (біжить в одну сторону, — в напрямі долини міста, так комісія будови нового музейного будинку дивиться на українських професіоналістів з погордою, як і теж односторонньо. Можливо, що й тепер, коли музей осягнув такий рівень слави завдяки зусиллям молодих українських професіоналістів та українському загалові вже більше не потрібно цій українській установі моральної чи фінансової підтримки українців!

Не йдеться про приниження стандарту репрезентативного будинку Українського Музею. Навпаки, чи не було б краще коли б такий будинок запроєктував та збудував український професіоналіст?

Орест Качмарський

Лейк Ридж, Ва.

Вітаємо нового лікаря

Д-р Євген Івасишин

З великою приємністю вітаємо в нашій громаді на поселеннях ще одного лікаря д-ра Євгена Івасишина, сина Петра і Марії з Лорейну, Огайо. Середню школу Євген закінчив в Лорейні, університетські студії розпочав в Толідо університеті, де після п'ятьох років навчання закінчив фармацію, почав працювати фармацевтом, але не був задоволений цим, тому поступив в Медичну школу на Ґренаді. Був прийнятий до огайського Нортістерн коледжу, Школи медицини, де 31-го травня м.р. отримав диплом доктора медицини. Тепер Євген відбуває резедентуру внутрішньої медицини в шпиталі Аллеґені Пітсбурзької Медичної школи. Євген має старшого брата Славка, який є віцепрезидентом в Компанії Пріміер в Клівленді, і сестру Наталку, фармацевтку, власницю аптеки в Кенморі – Баффало. Зі спорту він любить лещатарство. Євген належить до 233-го Відділу УНСоюзу в Лорейні.

П. Е.

„Нашим дітям"

За старанням видавничого комітету 29-го Відділу СУА в Чикаґо, з нагоди 25-ліття садочка казок при Відділі, на днях вийде у світ збірка творів Катерини Перелісної під назвою „Вірші для дітей". Це видання присвячується його авторці з вдячности за її плодовиту і цінну творчість для української дітвори. Книжечка, на 49 сторінок, ілюстрована відповідно до теми віршиків влучними малюнками Марти Гірняк-Воєвідки, цікаво розложена відносно пір року у першій і більшій частині, а відносно пори дня —у другій, меншій.

Літературна мова, милозвучність вислову і багатство тематики характеризують творчість К. Перелісної, яка, як відомо, займає передове місце у ділянці дитячої літератури у вільному світі.

Вміння бачити світ очима дитини, а при тому бути добрим знавцем дитячої психіки і мати вроджений письменницький талант—це комбінація прикмет, яку вдається осягнути небагатьом письменникам дитячої літератури. У цій збірці є чудові картинки з рослинного і тваринного світу, навіяні ніжністю і любов'ю до природи, оздоблені багатою фантазією авторки, оригінальністю її думки, бистрою спостережливістю і наглядністю образів, що мусить зацікавити і захопити маленького, а також і дорослого читача. Легко і непомітно авторка переносить читача у світ казки, за якою криється моральна наука ідеалістичного світогляду. Катерина Перелісна, як довголітня виховниця і педагог, є свідома свого завдання, як сама каже, що її творчість мусить скерувати дитину до добра, побожности і любови до рідного народу та допомагати батькам і школі у виховно-педагогічній роботі. Збірка „Вірші для дітей"—це новий дорогоцінний подарунок нашим дітям.

Книжечку в ціні 7 дол. плюс 1 дол. за пересилку можна вже сьогодні замовляти, звертаючись на адресу: Mrs Daria Jarosewich, 206 56-th St., Downers Grove Ill., 60516.

Люба Коломиєць

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 11-го СІЧНЯ 1987 р.

Честер, Па. Річні збори 352-го Відд., о год. 12:15 по пол. в приміщенні УККлюбу при 2-ій і Турлов вул. Просимо членів про численну участь. — Д-р М. Кий, гол., Я. Щербак, секр.

НЕДІЛЯ, 18-го СІЧНЯ 1987 р.

Філядельфія, Па. Річні збори 375-го Відд., о год. 2-ій по пол. в Домі Округи, 5004 Old York Rd. На порядку: відкриття, вибір предс. і секр., відчитання протоколу з попер. зборів, звіт уступаючої управи, дискусія над звітами, звіт К. Комісії, уділення абсолюторії, вибір нової управи на 1987 р., внески, запити, закриття. — М. Корженьовський, гол., І. Даньківський, кас., П. Тарнавський, секр.